

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 12 Αυγούστου, ΙΑ΄ Ματθαίου

(Ματ. 18, 23-35)

«Δούλε πονηρέ, οὐκ ἔδει καὶ σέ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σέ ἐλέησα;»

Αδελφοί μου, συγχώρηση καὶ ἀνεξικακία ἀναδεικνύονται σήμερα ἀπὸ τὴν σχετικὴ εὐαγγελικὴ διήγηση. Ὁ Κύριος φιλόανθρωπος καὶ πολυέλεος, μακρόθυμος καὶ συμπαθὴς ἀπλόχερα παρέχει τὴν συγχώρηση καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἄφεση σὲ ὅσους τὸ ζητοῦν μὲ εὐκρίνεια. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς συγχωρεῖ τόσο πολὺ καὶ τόσοσ πολλοὺς, ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς νὰ μιμούμεθα τὴν δικὴ Του μακροθυμία καὶ συγχωρητικότητα καὶ νὰ ἐπιδικνούμε πρὸς ὅσους μᾶς ἔχουν πταίση ἀνοχὴ, ἀνεξικακία καὶ συγχώρηση.

Εἶναι Θεὸς ἀγάπης, εὐσπλαχνίας καὶ οἰκτιρῶν, ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς καὶ ἀπέραντος ὠκεανὸς τοῦ θείου ἐλέους. Ἀρκεῖ σ' Αὐτὸν ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀστοχίας μας, τῆς ἁμαρτίας μας καὶ ἡ ἐπίκληση τῆς ἀγαθότητός Του, γιὰ νὰ σβῆση τὸ χρέος καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν εὐθύνη καὶ τὴν ἐνοχὴ. Ὅσοι τολμήσουν νὰ γευθοῦν τοὺς καρποὺς τῆς ἀνεξικακίας καὶ συγχωρητικότητος, ὅσοι ἔκαναν αὐτὴ τὴ θεάρεστη ὑπέρβαση, ἔγιναν Ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ μέτοχοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Ὅπλα ἀκαταμάχητα ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, ὡς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὡς συνέπεια τῆς συγχωρητικότητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας.

Ὁ θεὸς Παῦλος μᾶς πληροφορεῖ «λοιδοροῦμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν» (Α΄ Κόρ. 4, 12-13) καὶ τοῦτο τὸ δύσκολο μὲ τὸ ἀνθρώπινο κριτήριον γίνεται κατορθωτὸ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀνεξικακίας καὶ τῆς συγχωρητικότητος.

Ἀκούσατε τὴν εὐαγγελικὴ διήγηση, ἀκούσατε τὴν παραβολὴ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀχάριστου δούλου. Μήπως τάχα δὲν καταλάβατε ὅτι ἡ παραβολὴ δείχνει τὴν μεγάλη φιλοανθρωπία τοῦ Θεοῦ μὰ καὶ τὴν ἐξίσου μεγάλη ἀπανθρωπία τοῦ ἀνθρώπου; Ὁ Θεὸς χαρίζει χρέος μεγάλο, ὁ ἄνθρωπος «πνίγει» τὸν συνάνθρωπό του γιὰ ἀσήμαντὴ ὀφειλή. Ὁ ἀχάριστος καὶ σκληροκάρδιος ὀφειλέτης καθόλου δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν διαγραφὴ τοῦ δανείου, τὸ χάρισμα τῆς ὀφειλῆς. Καθόλου δὲν τὸν εὐαίσθητοποιεῖ ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπιδεικνύει συμπεριφορὰ ἐπιεικείας καὶ ἀνοχῆς, συγχωρητικότητος καὶ ἀνεξικακίας στὸν συνάνθρωπό του καὶ κινδυνεύει νὰ γνωρίσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν τοῦ «Δεσπότης φιλοανθρωπία» ἀπαντᾷ προκλητικὰ ἡ τοῦ «δούλου ἀπανθρωπία» γι' αὐτὸ παραδίδεται εἰς τοὺς «βασανιστὰς» πρὸς τιμωρία. Ἐπίκαιρος ἐδῶ ὁ Λόγος τοῦ Ἰησοῦ: «Ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε... οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Ὅχι μόνο ἀλλὰ καὶ τὸ αἴτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς «ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν». Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ὀφειλέτης πρὸς τὸν Θεό, ἀφοῦ ἡ ἁμαρτία ἐκλαμβάνεται ὡς ὀφειλή καὶ χρέος πρὸς τὸν Θεό, χρέος ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν μὴ τήρηση τοῦ θελήματός Του.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκφραζομένη ὡς ἀπόσβεση χρέους, ὡς συγχώρηση δηλαδὴ καὶ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν δημιουργεῖ τὴν αὐτονόητὴ ὑποχρέωση ὁ ἄνθρωπος νὰ φέρεται μὲ συγχωρητικότητα

καὶ ἀνεξικακία πρὸς τὸν ἀδελφόν, εἰδάλλως ἢ ἔλλειψή τους σημαίνει ἀχαριστία πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ χριστιανοῦ ἀπέναντι στοὺς ἄλλους δὲ εἶναι ἄσχετος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν σχέση τὴν πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀνθρώπου στὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀνοχὴν τοῦ Θεοῦ δίνεται μὲ τὴν ἐπιείκεια, ἀνεξικακία καὶ συγχωρητικότητα τοῦ συνανθρώπου. Ὅποιος ἀπὸ μᾶς, ἀδελφοί μου, περιορίζει τὸ βίωμα τῆς σωτηρίας καὶ λυτρώσεώς του μόνον στὴν σχέση του μὲ τὸν Θεόν καὶ ἡ σχέση αὕτη δὲν ἐπηρεάζει καὶ τίς σχέσεις του μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας ἢ ἔχει λαθεμένη ἀντίληψιν περὶ Θεοῦ ἢ περιορίζει τὰ πρὸς Αὐτὸν καθήκοντά του ὑποκριτικῶς.

Ἀδελφοί μου, ἡ παραβολὴ τοῦ ἀχαρίστου δούλου προβληματίζει ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους καὶ σίγουρα δὲν ἐννοοῦμε μὲ τὸν ὄρο «ἠθος» οὔτε τὴν ἠθικὴν οὔτε τοὺς καλοὺς τρόπους ἐξωτερικῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ τὴν στάσιν μᾶς ἀπέναντι στὸν Θεόν καὶ τοὺς γύρω μᾶς ἀδελφούς. Στεκόμαστε μπροστὰ στὸν Θεόν, γιὰ νὰ ζητήσουμε ἔλεος γιὰ τὸ πλῆθος τῶν παραπτωμάτων μᾶς, τὴν κατασπατάλησιν τῶν χαρισμάτων μᾶς εἰς «νόμους ἀλλοτρίους» ζητᾶμε νὰ γίνουμε φιλόθεοι. Οἱ φιλόθεοι μόνον εἶναι φιλόανθρωποι καὶ σκορπᾶνε ἔλεος στοὺς ἀδελφούς τους.

Δυστυχῶς ὅμως, μὴδὲ καὶ ἡμῶν τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ δῆθεν προσευχομένων ἐξαιρουμένων, δὲν ἐπιδιώκουμε φιλοθεΐαν, δὲν ἔχουμε ὀρθόδοξον χριστιανικὸν ἠθος. Ἐξερχόμενοι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «βαρεῖς ἐσμὲν πρὸς τοὺς ἀδελφούς μᾶς καὶ ἐνηλεεῖς καὶ ἀμείλικτοι» σκεπτόμενοι τὸ μικρὸν τους χρέος πρὸς ἐμᾶς καὶ δὲν φιλοανθρωπεύουμε. Ὑπακούουμε στίς σειρήνες τῆς σύγχρονης ἐκκοσμηκευμένης ζωῆς καὶ δὲν πλησιάζουμε τὸν Θεόν, γιὰ νὰ ζητήσουμε ἔλεος, οὔτε πλησιάζουμε τοὺς γύρω μᾶς, γιὰ νὰ προσφέρουμε ἔλεος. Μακριὰ ζοῦμε ἀπὸ τὸν Θεόν, μακριὰ ζοῦμε ἀπὸ τοὺς γύρω μᾶς. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιὰτί εἴμαστε σκληροὶ καὶ ἀνάληθοι καὶ ἄς φωνάζουμε καὶ ἄς ὑπογράφουμε διακηρύξεις γιὰ τὰ ἀτομικὰ καὶ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Ἔχουμε ἔλλειψιν χριστιανικοῦ ἠθους, γι' αὐτὸ καὶ βρισκόμαστε στὴν ἐκκλησίαν ὄχι σὰν σὲ πορεία συναντήσεώς μᾶς μὲ τὸν Θεόν, ἀλλὰ γιὰτί ζητᾶμε ἓνα τόπον, στὸν ὅποιον νὰ ἐπιβραβευθοῦν τυχόν ἀρετές μᾶς.

Φίλοι ἀκροατές· ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ Αὐτὸς μόνον ξέρει νὰ συγχωρεῖ. Ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησία τὸ δῶρον καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ποὺ ζοῦμε αὕτη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συγχωρητικότητά τοῦ Κυρίου μᾶς ὀφείλει νὰ ἀποδεικνύει ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην του συγχωρῶν αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐνόχλησαν, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀδίκησαν κ.λπ. διαφορετικῶς μόνον ὡς ἀχάριστος μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἴσως τότε μεταστρέψει τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ σὲ δίκαιη ὀργήν.